

въ градскитѣ стени, която се наричаше „сждна“. Вънъ отъ града, споредъ свещенния обичай, иудеитѣ изкарваха ония животни, които пренасяха очистителна жертва. Сега вмѣсто тая жертва вървѣше самъ Христосъ, „невинното агне“, който пое на себе грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ. Той отиваше като изкупителна жертва, да пролѣе своята праведна кръвь за грѣховетѣ на всички хора.

Той бѣ поведенъ на западъ отъ Пилатовия дворець по една тѣсна уличка, цѣла заприщена отъ народъ.

Христосъ вървѣше и носѣше своя тежъкъ кръсть, но силитѣ му отпадаха и отслабваха. Той се спираше, препъваше и най-сетне, като измина сто двадесеть крачки отъ двореца, на единъ голѣмъ завой, падна и не можеше да стане. Биха го съ върви, ритяха го съ крака, но той не можеше да се повдигне.

Злобата и свирепостъта на враговетѣ и палачитѣ му стигнаха до крайность. Първитѣ редове бѣха отишли напредъ, отнесоха кръстоветѣ, отведоха разбойниците, и веднага — неочаквано препятствие. Никой отъ стоящитѣ наоколо побѣснѣли иудеи, срѣщу каквото и да било, не искаше да пипне кръста на Христа. Да се докоснатъ до него, значеше да се омърсятъ. Палачътъ остана самъ, другитѣ заминаха напредъ. Що да се прави?

Единъ случай дойде на помощъ. Насреща идѣше единъ чужденецъ, нечистъ езичникъ — Симонъ, родомъ отъ Кириная, главенъ градъ на Декаполь, въ Сирия. Той, разбира се, не искаше да влачи кръста, но го принудиха. Палачътъ повдигна Исуса и всички потеглиха напредъ.

Лицето на Исуса бѣ окървавено и опрашено. Главата му бѣ кимнала на страни. Той едва вървѣше и